

DE JAGER

“Kees, ben je wakker?” vroeg Marjolein. Ze schudde hem heen en weer en Kees knipperde een paar keer met zijn ogen.

“Ja, ja, ik ben wakker,” zei Kees en hij ging rechtop zitten. “Waar zijn we?” vroeg hij aan Marjolein.

“In het bos,” antwoordde ze.

“Maar het is donker,” zei Kees. “Wat doen we zo laat nog in het bos?”

Marjolein keek om zich heen met een bedenkelijke uitdrukking op haar gezicht.

“Ik... Ik weet het niet,” stamelde ze. “Ik kan me ook niet meer herinneren hoe we hier terecht zijn gekomen. Jij?” Kees schudde zijn hoofd.

“Ik weet nog dat we het bos inliepen...” Kees viel even stil. “En daarna raakten we de weg kwijt...” Hij krabbelde overeind en veegde wat zand van zijn broek af. “Maar daar houdt het op.”

“Hoe we hier zijn gekomen is misschien minder belangrijk dan hoe we hier weer wegkomen,” zei Marjolein.

“Goed punt,” zei Kees.

“Hé, jullie daar,” klonk er een stem. Marjolein draaide zich om maar zag niemand.

“Hier, boven,” zei de stem.

Ze keek omhoog en zag op de tak van een boom een kraai zitten. Zijn zwarte vleugels glansden in het maanlicht.

“Ja, hier,” zei de kraai.

Marjolein keek Kees verward aan. Was die kraai nu te-

gen hen aan het praten? Sinds wanneer kunnen kraaien praten?

“Euhm, Marjolein?” Kees schudde langzaam met zijn hoofd en keek Marjolein vragend aan.

“Volgens mij word ik gek,” zei Marjolein.

“Je wordt niet gek,” zei de kraai.

“Wat ben je aan het...” zei Kees.

“Jullie moeten me helpen,” onderbrak de kraai Kees. De kraai hupste wat zenuwachtig over de tak.

“Helpen?” vroeg Marjolein.

“Mijn zus, het is mijn zus,” zei de kraai.

“Wat is er met je zus?” vroeg Marjolein.

“Ze zit gevangen,” antwoordde de kraai. “En als we haar niet snel helpen dan is ze dood.”

“Wat? Dood? Niet zo snel, wie heeft haar gevangen?” vroeg Marjolein.

“Dus... Wat is er hier aan de hand?” vroeg Kees tussendoor. Hij ging met zijn ogen van Marjolein, naar de kraai, en weer terug naar Marjolein.

“De jager heeft haar. Hij gaat haar opzetten. Eerst maakt hij haar dood en daarna gaat hij haar opzetten,” jammerde de vogel. “We moeten haar helpen!”

Marjolein zag de paniek in de ogen van het dier en had met hem te doen.

“Tuurlijk helpen we je je zus te bevrijden,” zei Marjolein. “Hoe kunnen we je helpen?”

“Volg mij!” Het dier liet zich vallen en spreidde zijn vleugels waardoor het geruisloos tussen de bomen door zweefde. Marjolein rende achter het dier aan en Kees volgde.

In het maanlicht, dat af en toe tussen de bomen door op de bosgrond viel, viel het Marjolein op dat de kraai

een witte veer tussen zijn staartveren had zitten. Bijzonder, dacht ze bijzichzelf. Maar daardoor was het dier in ieder geval goed te volgen in dit donkere nachtelijke bos. Kees en Marjolein liepen stevig door om de kraai niet uit het oog te verliezen en niet veel later zagen ze in de verte een lichtje dat tussen de bomen doorscheen. Het hart van Kees bonsde in zijn keel.

“Marjolein,” fluisterde Kees, “wat zijn we aan het doen? Waar gaan we naartoe?”

“Ik weet het allemaal ook niet, Kees,” zuchtte Marjolein terwijl ze naar de kraai staarde die voor hen uit vloog “Maar ik voel heel sterk dat we ‘m helpen moeten.” En ze keek Kees indringend aan.

“O.K.,” zei Kees twijfelend. “Als jij het zegt...” Hij keek haar een beetje raar aan. Marjolein schudde met haar hoofd.

“Wat?” Ze slaakte een zucht. “Heb een beetje vertrouwen, broertje.”

De kraai zweefde nog even geruisloos als eerder, soepeltjes de takken van de bomen ontwijkend, alvorens hij zachtjes op de rand van een regenton landde die naast het verlichte raam van een jagershut stond. Kees en Marjolein kwamen gebukt naar hem toegeslopen.

“Ssst,” zei de kraai. “We moeten stil zijn. De jager is binnen.” En hij wees met zijn vleugel richting het raam.

“Ik ga een kijkje nemen,” zei Marjolein. De kraai knikte stilletjes met zijn kop.

Marjolein kroop richting het raam waar een luik voor hing dat half gesloten was. Ze ging op haar hurken zitten en kwam langzaam omhoog tot aan het punt dat ze via de onderzijde van het raam naar binnen kon kijken.

“Wat zie je?” fluisterde Kees.

Marjolein gebaarde Kees met haar hand dat hij stil moest zijn. De hut was verlicht met enkele kaarsen die her en der verspreid stonden in de ruimte en ook was er een openhaard waarvan het vuur zorgde voor zachte langgerekte en bewegelijke schaduwen in de kamer.

Pal voor het raam stond een werkbank met daarop een kooi. In de kooi zat een kraai met een gebogen kop. Dat moest de zus zijn van hun vogelvriend.

Toen Marjolein verder de kamer in keek viel ze bijna achterover van schrik. Aan de muren hingen allerlei dierenkoppen met angstige blikken in hun ogen. Bange ogen die het licht van de springerige vlammen van het haardvuur reflecteerden.

De koppen waren opgezet en staarden levenloos voor zich uit in een oneindige verte. Hertenkoppen, wolvenkoppen, de koppen van everzwijnen, dassen, vossen en wilde katten. Op de tafels stonden de kleinere opgezette dieren zoals konijnen, eekhoorns, wasberen en egels en aan het plafond hingen vleermuizen en verschillende soorten vogels. Aan de muur waren zelfs doeken gespannen waar insecten aan waren vastgepind.

Opeens hoorde ze een hard gesnurk vanuit de hut. Het klonk links van haar maar het enige dat ze kon zien waren de twee laarzen die bij de openhaard stonden, een stukje van een grote houten stoel bedekt met kleden en twee benen die uitgestrekt over elkaar heen lagen. Dat moesten de benen van de jager zijn. Ze wilde verder de kamer in kijken maar dat kon niet want het luik van het raam zat haar zicht in de weg. Ze pakte het luik vast en duwde het opzij. En terwijl ze dat deed hoorde ze een hard gekraak van de scharnieren van het luik vandaan komen.

Het gesnurk stopte en de benen in de stoel werden ingetrokken. Marjolein verstijfde en voelde twee handen die haar vastgrepen en wegtrokken van het raam. Het was Kees.

“Marjolein, bukken,” fluisterde hij. Ze zaten ineen gedoken op de grond bij de regenton en duwden hun lichamen zo dicht als mogelijk tegen de houtenplanken aan de buitenzijde van de hut. Binnen in de hut hoorden ze de voetstappen van de jager die de vloer deden kraken.

De jager was opgestaan uit zijn stoel, liep richting het raam, boog zich voorover en drukte zijn gezicht ertegenaan. Zijn ogen keken zoekend de duisternis van het bos in. Hij briesde zijn adem uit door z'n neus zoals een paard dat doet en het raam besloeg. Met zijn hand veegde hij de condens van het raam en de jager slaakte een luide geeuw.

“Heeft hij ons gezien?” fluisterde Kees.

“Ik denk van niet,” fluisterde Marjolein terug.

De kraai zat nog altijd op de regenton. Hij stond zo stil als een standbeeld. Pas toen er geen geluiden meer uit de hut kwamen durfde hij zich weer te bewegen. “Heb je mijn zus gezien?” vroeg hij aan Marjolein.

“Ja,” antwoordde ze. “Ze zit in een kooi, ze lijkt te slapen.”

De kraai zuchtte even van opluchting maar hoorde toen de stem van de jager zeggen: “Na dat dutje is het nu maar eens tijd om aan de slag te gaan. Zo'n mooi exemplaar als jij heb ik nog niet in mijn collectie.”

Hij liep naar de kooi. De vogel was wakker geworden en begon wild met haar vleugels te fladderen toen de jager dichterbij kwam.

“Wat gebeurt er?” vroeg Kees.

Marjolein snelde weer naar het raam en zag dat de jager een schort aantrok. Het schort zat onder het bloed. Vervolgens liep hij naar de werkbank, trok een lade open en haalde er een groot mes uit tevoorschijn.

“Deze moeten we eerst maar eens aanscherpen,” zei de jager hardop en uit een andere la pakte hij een slijpsteen. Hij drukte het lemmet van het mes tegen de steen aan en bewoog het met snelle bewegingen heen en weer. Het maakte een tenenkrommend krassend en schrapend geluid.

“Marjolein, hij gaat je zien!” zei Kees met ingehouden stem. “Ga weg bij dat raam, nu!” Maar Marjolein leek hem niet te horen.

“We moeten iets doen!” kraste de kraai. “Straks is het te laat!”

Kees bedacht zich geen moment, rende naar de voorkant van de hut en bonsde hard op de deur. Marjolein hoorde de jager het mes hard op tafel gooien en met grote passen naar de deur toe lopen. Kees kwam hijgend van spanning terugrennen en trok haar mee naar de achterkant van de jagershut. De kraai was inmiddels verdwenen.

“Jeetje, Kees,” zei Marjolein nu hijgend. “Dat had je van tevoren ook wel even mogen zeggen.” En ze keek om het hoekje om te zien of de kust veilig was.

“Ja, nou, je reageerde niet,” zei Kees.

“Sorry Kees, je hebt gelijk,” zei Marjolein. “Maar wat moeten we nu?”

De jager had de deur opengezwaaid en stond in de deuropening met een lantaarn in zijn hand die hij voor zich uit hield. Zijn gezicht zag er gehavend uit en hij leek blind te zijn aan zijn linkeroog. Er liep een grote schram

van boven zijn linkerwenkbrauw tot aan zijn jukbeen en er lag een witte waas over het oog dat er tussen lag. Verder had hij een ongeschoren gezicht, grijszwarte haren en donkere borstelige wenkbrauwen. De rimpels die hij had lagen diep in zijn gezicht.

De jager was stevig gebouwd, behoorlijk breed en onder zijn dikke trui kon je zijn spieren zien samenspannen. Hij gromde naar de duisternis, stak zijn lantaarn nog verder voor zich uit en zag nog net de stammen van de bomen die voor zijn hut stonden. Hij hing zijn lantaarn aan een haakje naast de deur, liep naar binnen en kwam naar buiten met een jas aan en een jachtgeweer in zijn hand. De jager haalde een aantal kogels uit de zak van zijn jas en stopte deze in zijn wapen. Hij stapte naar voren, schoot een paar keer in het duister en luisterde aandachtig. Stilte. Wie of wat het ook was dat er op zijn deur had geklopt, het hield zich stil en liet zich niet zomaar opjagen. De jager pakte de lantaarn van de haak, deed de deur achter zich dicht en liep langzaam maar met grote passen het bos in.

Marjolein keer weer om het hoekje en zag de jager dieper het bos inlopen.

“Hij heeft een geweer,” zei Kees zachtjes en hij zat met zijn handen over zijn oren naast Marjolein. Marjoleins lichaam beefde en haar ademhaling beefde mee.

“O.K., O.K., O.K.,” zei Marjolein met trillende stem en ze dacht even na. “We moeten zo snel mogelijk naar binnen. We lopen om het huisje heen, dan ga jij op de wacht staan en dan ga ik naar binnen om de kooi te pakken. Daarna zetten we het op een lopen, we moeten zo ver weg van deze plek als we kunnen. Kees?”

Kees keek haar aan en knikte instemmend. Ze slopen

stilletjes achter de hut langs. Een stukje verderop zagen ze een klein huisje staan. Het licht van de volle maan scheen precies door de bomen op het kleine hutje.

“Wat zou daarin zitten?” vroeg Kees.

“Ik hoef het niet te weten,” antwoordde Marjolein en ze liepen snel door. Toen ze bij de voorkant van de hut aan waren gekomen bleven ze bij de deur stilstaan. Marjolein draaide zich om naar het bos en zag in de verte nog net het lichtje van de lantaarn schijnen.

“Houd dat lichtje in de gaten,” zei ze tegen Kees. “Als het dichterbij komt dan laat je het me weten.”

“O.K., Marjolein,” zei Kees.

Marjolein deed de deurklink naar beneden en duwde zachtjes tegen de deur aan. De deur bleef even haken aan een vloerplank die wat omhoog stond maar toen ze doorduwde ging de deur alsnog zachtjes krakend open. “Waarom kraakt alles hier toch zo,” zei Marjolein in zichzelf.

Ze stapte de hut binnen. Het was er aangenaam warm. Toen ze nog een stap wilde zetten kwam er vanuit het niets een stevige windvlaag die met een harde klap de deur dichtzwaaide en het haardvuur uitblies.

“Marjolein, is alles goed?” vroeg Kees geschrokken aan de andere kant van de deur.

Marjoleins hart klopte in haar keel van schrik. Ze hield haar adem even in en liet de lucht daarna langzaam langs haar lippen naar buiten glijden. Laat je niet gek maken, dacht ze.

“Alleen flink geschrokken,” zei ze tegen Kees.

“Anders ik wel,” antwoordde Kees.

“Hoe is het daar?” vroeg ze.

“Het lichtje is nog steeds ver weg.”

Marjolein liep verder de hut in. Een aantal van de kaarsen was ook uitgewaaid en het was nu een stuk donkerder binnen. Ze keek goed om zich heen om een beeld van de ruimte te krijgen. Het was een bende. Naast de vele opgezette dieren lagen er ook nog eens allemaal spullen verspreid. Voornamelijk spullen voor de jacht.

Rechts van haar naast de deur hingen nog meer geweren. Van kleine pistolen tot grote wapens, zulke grootte wapens zelfs dat je er wel een olifant mee kon vellen. Een stukje verderop stonden kooien en vallen om de dieren mee te vangen. Aan de binnenzijde van de deur hing een camouflage doek en een verrekijker.

Ze liep langs de muur richting de werkbank, de vloer onder haar voeten zachtjes krakend bij elke stap die ze zette, totdat ze opeens tegen een metalen emmer aan stootte.

“Niets aan de hand!” riep ze naar Kees. Ze keek wat erin zat en sloeg haar hand voor haar mond. De emmer was gevuld met bloed en ingewanden. Ze stapte opzij en kon nog net een harde gil onderdrukken toen ze tegen iets aanliep dat naast de emmer hing. Het was een opengesneden everzwijn.

Het hing op de kop met z'n achterpoten aan een touw dat met stevige haken aan het plafond was vastgemaakt. De ingewanden waren eruit gehaald en het was van binnen netjes schoongemaakt. En nu hing het daar te drogen. Marjolein werd er misselijk van. Ik moet hier zo snel mogelijk weg, was het enige dat ze dacht. Ze liep richting de kooi waar de kraai in gevangen zat.

“Wie ben jij?” vroeg de kraai zacht toen Marjolein bij de kooi was aangekomen.

“Ik ben Marjolein, ik kom je bevrijden,” antwoord-

de ze en ze deed het deurtje van de kooi open. De kraai hupte naar buiten.

“Ik ben Zus,” zei de kraai. “Zo noemde mijn broer mij altijd. Hoe wist je dat ik hier was?” vroeg de kraai.

Je broer vroeg ons om hulp.

“M’n broer?” vroeg de vogel. “Maar dat kan niet,” zei ze en ze keek treurig naar een tak die aan het plafond hing. Op de tak stond een kraai, zo stil als een standbeeld, met een witte veer in zijn staart. Marjolein schudde met haar hoofd.

“Maar wie...” Marjolein stopte midden in haar zin en draaide zich om naar de deur. Voetstappen. Buiten.

“Kees?” Het bleef stil. Dit was geen goed teken. “Kees?!” riep ze nu.

De deur zwaaide opeens met veel kabaal open. Daar stond de jager, in de deuropening, samen met Kees die hij stevig vasthield. Kees had een zwarte jute zak over zijn hoofd en probeerde zich met alle macht los te wringen maar de jager had hem volledig in zijn greep. Met één arm duwde hij Kees stevig tegen zich aan.

Toen Kees en Marjolein zich achter de hut hadden verstoopt was de jager het bos ingelopen en had hij zijn lantaarn op een boomstronk geplaatst. Vervolgens was hij om de hut gecirkeld in de hoop dat zijn prooi zich zichtbaar zou maken. En dat plan was geslaagd.

Terwijl Kees het licht van de lantaarn in de gaten was blijven houden was de jager van achteren naar hem toegeslopen. Binnen één soepele beweging had de jager een kleine jute zak over Kees’ hoofd heengetrokken, zijn hand over Kees’ mond geslagen en hem stevig vastgegrepen. Hij was met Kees onder zijn arm langzaam naar de deur gelopen, luisterde aandachtig en had

de deur toen in een keer opengetrapt.

“Laat me los! Laat me los!” riep Kees onder de kap vandaan.

“Eindelijk heb ik je!” riep de jager. “Dacht je nu echt dat je mij te slim af kon zijn?”

De jager wilde naar binnen stappen, maar uit het niets kwam er iets op hem afgevlogen en voor hij het wist voelde hij een stekende pijn in zijn rechteroog. Het was Zus. De kraai had hem in zijn goede oog gepikt en de jager sloeg beide handen voor zijn gezicht waardoor Kees uit zijn greep was ontsnapt.

De jager wankelde naar achteren richting de deur, verloor zijn evenwicht en viel toen achterover op de bosgrond. Kees trok de kap van zijn hoofd en zag Marjolein verstijfd van schrik in de jagershut staan.

“Marjolein, we moeten gaan, we moeten gaan!” riep hij terwijl hij naar hoe toe liep. Kees pakte haar hand en trok haar mee naar buiten. Hij rende met haar naar de achterzijde van de hut maar gleeed daar uit over een aantal dennenappels die op de grond lagen. Hij viel en trok Marjolein met zich mee naar de grond.

Aan de andere kant van de hut hoorden ze de jager brullen van woede. Hij wreef in zijn oog, kwam overeind en liep de hut in. Binnen een mum van tijd stond hij weer buiten met een nieuwe lantaarn in zijn ene hand, een jachtgeweer in zijn andere en aan zijn riem had hij een bijl gehangen. Hij stond bewegingsloos voor de hut te luisteren of hij zijn prooi kon horen. Zus zat inmiddels op een boomtak hoog boven Kees en Marjolein en hield de jager scherp in de gaten.

“Gooi een van de dennenappels omhoog,” zei ze tegen het tweetal op de grond. Zonder erbij na te denken, als

in een reflex, griste Marjolein een dennenappel van de grond en gooide hem omhoog. De kraai vloog er naar toe, pakte het uit de lucht en vloog tot boven de bomen waar ze het ding verderop in het bos weer naar beneden liet vallen. De jager hoorde de plof van de gevallen dennenappel en rende erop af.

Kees en Marjolein kropen naar een boom en leunden er met hun rug tegenaan om op adem te komen.

“Blegh, wat is die stank?” Kees kneep z’n neus dicht. Marjolein rook het nu ook.

“Hè, gatver,” zei Marjolein. “Het stinkt naar poep. Kees?”

“Ja, wat?” zei Kees. “Ik ben het niet hoor!”

“Ah, bah,” zeiden ze tegelijk en ze sprongen omhoog. Op de boom waar ze tegenaan hadden geleund stonden de letters W.C. in het schors van de boom gekerft.

“Te goor, echt!” zei Kees hardop en hij keek onder zijn schoen. “Volgens mij ben ik erin gaan staan.”

“Sst,” zei Marjolein. “We moeten stil blijven. Straks hoort hij ons.”

Ze schrokken beide op toen ze een geluid hoorden vanuit het bos. Er kwam iets hun kant op. Kees en Marjolein stonden op het punt om weg te rennen totdat ze zagen wat er naar hun toe kwam lopen. Het was een das. Het dier had een vriendelijk uitziende ietwat langwerpige kop met daarop drie witte strepen die van voor naar achter liepen. Ook had hij twee witte pluimpjes op de topjes van z’n oren die bovenop zijn kop zaten. De das had korte poten en kwam hen rustig tegemoet.

“Hoe is het mogelijk?” Het dier keek bedenkelijk toen hij Kees en Marjolein bij de boom zag staan. “Het verbaast me eigenlijk ook niets meer. De dingen die hier de

laatste tijd in dit bos gebeuren.”

“Ken je ons?” vroeg Marjolein.

“Kennen is een groot woord,” zei de das. “Ik heb jullie hier eerder gezien.”

“Euhm, Mar?” fluisterde Kees. Maar net zoals eerder op de avond reageerde Marjolein ook nu weer niet op hem. Ze zat diep in gedachten. Wat was hier allemaal aan de hand? Pratende kraaien, een pratende das. Ze vroeg zich af of het allemaal niet gewoon een nare droom kon zijn.

Ze keek naar de das die hen in stilte aan stond te staren. Het was alsof hij niet kon geloven wat hij zag.

“Wacht, wat?” vroeg Marjolein. “Wat bedoel je met, ik heb jullie eerder gezien?”

De das zuchtte en richtte zijn ogen op de grond. “Het was een paar dagen geleden. In het bos. Hier, in de buurt van de jagershut.” Hij keek Kees en Marjolein nu strak aan. De das keek bedroefd uit zijn ogen. “Jullie herinneren het jullie niet meer of wel?”

“Herinneren ons wat?” vroeg Marjolein. “Kun je ons alsjeblieft vertellen wat je weet?” vroeg ze aan de das terwijl ze om zich heen keek en de duisternis nauwlettend in de gaten hield.

“Een paar dagen geleden, op klaarlichte dag, liepen jullie door dit bos. Jullie waren aan het spelen, lachen. Totdat jullie de eerste val tegenkwamen.” De das liet weer een stilte vallen. “De eerste val, een kooi,” vervolgde hij. “Er zat een vos in. De vos was vermoeid, had de hele dag geprobeerd de tralies van de kooi kapot te bijten maar zonder succes. Hij zat daar maar zachtjes piepend in zijn kooi. Jullie hadden medelijden en hebben hem bevrijd. Toen jullie verder liepen kwamen jullie een tweede val

tegen, en een derde, en een vierde. In elke val zat weer een ander dier vast. Een edelhert, een everzwijn, een uil, een marter. Jullie gingen door met dieren bevrijden totdat het donker was geworden en jullie de weg terug niet meer vinden konden. Ik wilde jullie helpen maar het was op dat moment dat Ramses verscheen.”

“Ramses?” Onderbrak Marjolein hem.

“De jager, zijn naam is Ramses,” zei de das. “Aan het begin van de avond, net na zonsondergang, haalt hij de vallen leeg en zet hij weer nieuwe vallen uit voor de volgende dag. Voor nieuwe prooien, die hij dan doodt en opzet.”

De das stopte met praten en zijn oren met de witte pluimpjes draaiden bij. “Horen jullie dat ook?”

Kees en Marjolein hoorden de wind door de boomtoppen waaien en toen, in de verte, stemmen. Het was te ver weg en te zacht om te horen wat de stemmen zeiden maar wat ze wel konden horen is dat het de stemmen waren van een jongen en een meisje.

“We zijn niet alleen in dit bos,” zei de das. “Er staat iets groots te gebeuren deze avond. Het hangt al een tijdje in de lucht.” De das hield zijn snuit omhoog in de wind terwijl gevallen bladeren om hem heen waaiden.

Als wij ze kunnen horen kan de jager dat ook. Ze zijn in gevaar,” zei hij met een zekere ernst in zijn stem. “Kom!” En de das rende in de richting van waar de stemmen vandaan kwamen. Kees en Marjolein keken elkaar aan. Daar gaan we weer, dacht Marjolein en samen met haar broertje gingen ze het dier achterna.

“Het is ingewikkeld,” zei de das nog altijd rennend terwijl hij een paar laaghangende takken ontweek. “Ramses

is de slechte kant van de jager. Maar hij heeft ook een goede kant, Baltazar.”

“Wat bedoel je?” vroeg Marjolein hijgend. De das had dan misschien korte pootjes maar hij had de vaart er flink inzitten.

“Ook ik heb ooit vastgezet in een van de vallen van Ramses. Het gebeurde vroeg in de ochtend. Het was al licht toen ik iemand hoorde komen aanlopen.

“Arm beestje,” zei de man toen hij zich over de kooi heen boog. “Ik ga je bevrijden,” zei hij en hij maakte de kooi open. Ik kroop eruit en het eerste wat ik dacht was: rennen. Ik moet hier zo snel mogelijk weg. Maar toen ik omkeek zag ik de man op z'n hurken zitten. Vanaf een afstand keek hij me treurig aan. Het was de blik van een eenzame man, maar ook een goede man.

Hij zwaaide naar me. Ik liep hem twijfelend tegemoet en ging uiteindelijk naast hem zitten. Het voelde vertrouwd. Alle angst die ik had leek hij meteen weg te nemen. Hij had een zekere kalmte om zich heen. Hij vertelde me dat hij Baltazar heette. Hij was onderdeel van een tweeling. Samen met zijn broer. Maar waar een tweeling normaal bestaat uit twee mensen was er bij hen iets raars gebeurd terwijl ze nog bij hun moeder in de buik zaten. Het gebeurde heel vroeg tijdens de zwangerschap, hun moeder wist zelfs nog niet eens dat ze zwanger was.

Het ene deel van de tweeling begon de ander op te nemen, te absorberen als het ware. Toen het zover was werd er maar één kindje geboren. Dat zowel Ramses was als Baltazar. Twee zielen, in een lichaam. Hun ouders wisten eerst niet van het bestaan af van de twee jongens. Er was immers maar één baby. Maar al snel begonnen ze verschillen te zien in gedrag.

Overdag was de baby rustig en vrolijk, en 's nachts huilde het de boel bij elkaar. Als peuter speelde het kind met blokken en 's nachts gooide hij al het speelgoed door de slaapkamer. Tegen de tijd dat Ramses en Baltazar begonnen met praten begonnen hun ouders zich af te vragen of er misschien niet iets bijzonders aan de hand was met hun zoon.

Naarmate ze ouder werden, werden ook de verschillen groter en groter. Overdag Baltazar, lief en zorgzaam en 's nachts Ramses, wild en gemeen. Tot er een moment kwam dat Ramses sterker dan Baltazar begon te worden. Zelfs zo sterk dat hij af en toe ook overdag zijn streken uithaalde. En ook werd hij alsmaar gemener.

Ramses begon leeftijdsgenootjes te pesten, viel huisdieren aan en Baltazar was bang dat het op een dag te ver zou gaan. Toen Baltazar op een ochtend beneden kwam voor het ontbijt zag hij zijn moeder bewusteloos op de grond liggen met een bult op haar hoofd. Hij wist meteen dat het Ramses was die haar wat had aangedaan. Baltazar belde een ambulance en rende vervolgens naar het bos. Hij rende zo lang en zo ver als zijn benen hem konden dragen, steeds dieper het bos in, om zo ver mogelijk weg te blijven van andere mensen omdat hij bang was voor wat Ramses hen aan zou doen.

En in dit bos is waar ze nog steeds wonen. Tot op de dag van vandaag. In de loop der jaren is Ramses alleen nog maar meer gegroeid in kracht en is Baltazar bijna helemaal verdwenen. Heel af en toe zie ik hem nog, ergens diep verscholen achter die woeste blik van Ramses. Altijd moeten meekijken met wat zijn tweelingbroer de dieren in dit bos aandoet. En hij kan er niets tegen beginnen. Zelfs niet toen Ramses jullie...”

De das stopte met rennen.

“Toen Ramses jullie...” zei Marjolein. “Wat wil je zeggen?” Kees en Marjolein bleven stilstaan en keken naar de das die nauwlettend voor zich uit keek.

“We moeten stil zijn,” fluisterde de das. “Daar zijn ze, dat betekent dat Ramses ook in de buurt is.” En hij gebaarde met zijn snuit naar het drietal dat over het bospad in de verte voorbij kwam lopen.

In het licht van de volle maan zagen ze een jongen, een meisje en een man lopen. De man was een opvallende verschijning met zijn witte lange haren. Ze liepen stevig door.

“Wat doen zij hier nog zo laat in het bos?” fluisterde Kees.

“Dat kunnen ze ook aan ons vragen,” grinnekte Marjolein. Zo grappig was het niet maar dat waren vast haar zenuwen, dacht ze. Ze was de hele avond al wat gespannen merkte ze op. Ze voelde zich raar, alsof ze niet helemaal zichzelf was.

In de tussentijd liep het drietal steeds verder van hen vandaan en er was nog geen spoor van de jager te bekennen.

Kees keek naar Marjolein en het leek alsof hij moed aan het verzamelen was om iets tegen haar te zeggen.

“Marjolein, ik moet echt even met je praten. Ik maak me zorgen om je.”

“Hoe bedoel je?” antwoordde Marjolein verbaasd.

“Nou, je bent de hele avond al...”

“Daar!” wees Marjolein. Ze zag een glinstering van het jachtgeweer van de jager. Hij stond tegen een boom aan en richtte zijn wapen op het drietal verderop. Maar voordat hij zijn eerste schot kon lossen zagen ze Zus tussen de

boomtoppen door een duikvlucht maken.

Ze stortte zich naar beneden en stootte het wapen uit Ramses' handen. De jager probeerde vervolgens de bijl die aan zijn riem hing te pakken maar de kraai zette haar aanval door en met haar scherpe klauwen maakte ze diepe krassen in zijn gezicht. Ramses wist Zus bij een van haar vleugels vast te grijpen, smeed haar tegen een boomstam aan en bewusteloos viel ze op de grond.

Marjolein zag wat er gebeurde en rende op Ramses af. "Marjolein, nee!" riep Kees met hese stem van angst.

Toen keek Ramses Kees recht in zijn ogen aan.

"Nu ga je me niet meer ontkomen," zei de jager hardop en hij liep met grote vluchtige passen naar Kees toe. Hij pakte de bijl in zijn hand en liep dwars door Marjolein heen. Hij hief het ding hoog in de lucht, klaar om op Kees in te hakken maar werd toen in zijn zij gestoten door een gewei.

Het was een hert dat hem met volle vaart tegen een boom aanstootte. De uiteinden van het gewei gingen dwars door hem heen en raakten de stam van de boom aan de andere kant van zijn lichaam. Ramses wilde het uitschreeuwen van de pijn maar alle lucht was uit zijn longen geslagen door de klap. Hij pakte met beide handen de kop van het hert vast en trok met alle kracht die hij had het gewei uit zijn lichaam en duwde het hert opzij.

Hij zakte door z'n knieën, maar zag een paar meter verderop zijn geweer liggen en trok zich met moeite op aan de boomstam. Hij strompelde naar zijn geweer, richtte het op Kees en net toen hij hem in het vizier had en de trekker over wilde halen liet hij plotseling het geweer vallen. Er was iets veranderd in zijn ogen.

"Hier houdt het op, Ramses," zei de jager tegen zichzelf.

“Baltazar,” fluisterde de das. Maar voor hij het wist was de woeste blik van Ramses weer terug in de ogen van de jager en nam deze het weer over.

Ramses keek om zich heen en zag dat hij omringd was door dieren. Het waren de dieren die Kees en Marjolein een paar dagen daarvoor uit hun kooien hadden bevrijd.

Wolven, vossen, marters, everzwijnen, uilen, edelherten, kraaien, een voor een storten ze zich boven op hem. Ramsus zakte in een. Kees kon het niet aanzien en draaide zijn hoofd weg. Hij kon maar moeilijk bevatten wat er zojuist gebeurd was. Maar waar was zijn zus? Marjolein was op de jager afgerend, had hij haar met zijn bijl geraakt? Lag ze nu gewond op de grond? Kees' hart sloeg over en hij raakte in paniek. Hij keek angstig om zich heen en riep: “Marjolein? Marjolein?!”

Marjolein stond opeens naast hem en legde haar hand op zijn schouder. Kees draaide naar haar toe en omhelsde haar alsof hij haar nooit meer los zou laten.

“Ik dacht dat ik je kwijt was,” snikte hij. Marjolein bleef even stil.

“Ik denk dat ik je iets moet vertellen, Kees.” Kees liet haar langzaam los en keek haar zwijgend aan. “Ik herinner het me weer,” zei ze.

“Wat?” snotterde Kees. Hij haalde zijn neus op en glimlachte naar haar.

“Kom,” zei Marjolein, ze liepen in stilte terug naar de jagershut. Zus was inmiddels weer bij bewustzijn gekomen en samen met de das volgden ze hen terug naar de hut.

Daar aangekomen stonden Kees en Marjolein voor het kleine huisje dat zich achter de jagershut bevond en waar

ze eerder die avond aan voorbij waren gelopen. Er dwarrelden wat stofdeeltjes omheen die als sterretjes oplichtten in het maanlicht. Het zag er bijna magisch uit. Ook was het opvallend stil in het bos.

Zus ging op Marjoleins schouder zitten.

“Hoe is het met je?” vroeg Marjolein.

“Goed,” zei de kraai, “dankzij jou.”

“Waar kwamen al die dieren vandaan?” vroeg Marjolein

“De dieren wiens levens jullie gered hebben bedoel je?”

“Waren zij dat?” vroeg Marjolein.

De kraai knikte.

“Ik ben de jager blijven volgen,” zei Zus, “en in de tussentijd zoveel mogelijk dieren gaan verzamelen. Toen ik ze vertelde wat er gaande was wilden ze jullie meteen helpen. Gelukkig waren we net op tijd.”

Marjolein schudde met haar hoofd van ongelooft.

“En, en, je broer,” zei Marjolein. “Ik snap nog steeds niet... Hoe kan het dat... Hij was al dood.” Ze viel stil. Zus leek te snappen wat Marjolein vragen wilde.

“Wij kraaien zijn de boodschappers tussen de boven en de onderwereld. Voor de levenden die ons zien zijn we slechts een voorteken voor iets dat komen gaat. Ze kunnen ons niet verstaan. Maar de doden kunnen met ons praten, ze kunnen met alle dieren praten. Daarbij, ook al wordt een kraai gedood, zijn ziel zal nog steeds boodschappen overbrengen tussen de twee werelden. En hij heeft altijd op me gepast. Zelfs na zijn dood, nu blijkt. Hij vond jou, zodat je mij zou vinden.”

Marjolein knikte dat ze het begreep. De kraai drukte haar snavel zachtjes tegen marjoleins wang en vloog weg.

“Wat hier is gebeurd vanavond heeft moeten ge-

beuren,” zei de das die naast haar was komen te staan. “Het is onderdeel van iets groters waar we allemaal onze rol in moesten spelen. Maar ik denk dat onze taak volbracht is.”

De das keek omhoog, knikte naar haar en liep toen de duisternis van het bos tegemoet.

Kees had zich de gehele tijd stilgehouden, maar draaide zich nu naar Marjolein toe en zei: “Je mag me eerst wel eens vertellen waarom je al de hele avond tegen dieren aan het praten bent.” Marjolein keek hem verbaasd aan en boog toen haar hoofd.

“Hij hoort ze niet,” fluisterde Marjolein zacht in zichzelf. Wat had Zus nu gezegd? Alleen de doden kunnen met de dieren praten.

Toen ze het op zich liet inwerken kreeg ze een treurige blik in haar ogen, maar al gauw daarna glimlachte ze naar haar jongere broertje. Alles was haar nu duidelijk geworden.

Marjolein vertelde wat de das haar had verteld over de vallen en de dieren die ze hadden bevrijd.

“En toen opeens herinnerde ik het me weer,” zei Marjolein. “De jager kwam ons op het spoor en heeft ons meegenomen naar hier.” Ze wees naar het gebouwtje voor hen. “Vlak voordat we naar binnen gingen vloog er een kraai met een witte staartveer ons te hulp. Hij verblindde de jager aan zijn linkeroog waardoor hij ons losliet. Maar de jager ving de kraai en draaide zijn nek om. We wilden wegrennen...”

“Maar toen werd ik weer vastgegrepen,” zei Kees met een verre blik in zijn ogen. “Jij wist me los te krijgen door in zijn hand te bijten maar werd toen zelf de schuur ingetrokken. Ik wilde je helpen maar je schreeuwde naar

me dat ik moest rennen. Dat ik hulp moest halen. Ik herinner het me weer.” Kees keek zijn zus aan en er rolde een traan over zijn gezicht.

“Maar ik raakte verdwaald. Ik raakte verdwaald en kon je niet helpen. Ik heb een paar dagen door het bos gelopen maar kon je niet meer vinden.” Hij stopte even met praten en veegde zijn tranen weg.

“Ik viel in slaap onder een boom en toen ik weer wakker werd stond je naast me. Dus, dus ik heb je weer gevonden,” stamelde hij. “Ik heb je weer gevonden toch, Marjolein?”

“Je hebt me weer gevonden, Kees,” zei Marjolein. “Maar nu moet ik gaan.” Ze gaf haar broertje een lange knuffel. Kees sloot zijn ogen en voelde zijn zus stevig tegen zich aangedrukt. En toen hij zijn ogen open deed was ze verdwenen.

“Marjolein?” vroeg Kees. Hij begreep het niet, waar was ze gebleven? “Marjolein?!” riep hij.

Hij keek naar het schuurtje. Hij liep erop af en opende de deur. Binnen stond een grote brede leren stoel met een tafeltje ernaast. En op dat tafeltje stond een lantaarn met lucifers erbij. Kees pakte een lucifer, streek hem over het tafeltje en er verscheen een vlammetje. Hij stak er de lantaarn mee aan en keek het schuurtje rond.

Het schuurtje was gevuld met de opgezette koppen van bijzondere dieren. Dit waren geen bosdieren. Hij zag de kop van een leeuw, een olifant, een giraf, een neushoorn, een zebra, de kop van een beer, een tijger, zelfs een haaienkop. Het schuurtje hing er vol mee. Ook zag hij dieren die hij nog nooit eerder in zijn leven had gezien. Zoals bijvoorbeeld een kop die leek op dat van een wolf, maar ook een beetje op dat van een man. Kees kreeg er

de rillingen van.

Hij scheen verder met de lantaarn en bleef toen bij één kop stilstaan. Hij kon het eerst niet goed zien omdat er lange haren voor hingen. Maar het leek wel op een hoofd, een mensenhoofd. Hij liep ernaartoe en met een trillende hand schoof hij de haren opzij. Hij viel even stil en toen schreeuwde hij het uit.

“Marjolein!” klonk het tot diep in het bos.

“Hoorde jij dat ook?” vroeg Saar aan Bram. Bram stond stil, luisterde aandachtig maar haalde zijn schouders toen op.

“Ik hoor niets,” zei hij.

“Ik dacht toch echt dat ik wat hoorde,” zei Saar en ze keek naar Michael.

“Laten we maar doorlopen,” zei Michael met een droevig gezicht. “Straks komen we nog te laat.”